

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 1843 van 20 september 2007
in de zaak X/IIdde kamer

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIdde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Nigeriaanse nationaliteit op 20 juni 2007 heeft ingediend om de schorsing en de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 mei 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 mei 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de Vreemdelingenwet.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken X.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die loco advocaat X verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

Verzoekster heeft de Nigeriaanse nationaliteit en kwam als niet-begeleide minderjarige op 26 december 2004 België binnen en vroeg er een dag later de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan onder de naam X..

Op 5 april 2005 werd door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist om verzoekster het verblijf in België te weigeren en haar asielaanvraag als onontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelde hiertegen een dringend beroep in waarna de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 28 juni 2005 een bevestigde beslissing van weigering van verblijf nam.

Verzoekster vorderde de schorsing en nietigverklaring van deze beslissing bij de Raad van State.

Op 26 juli 2005 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

Op 27 maart 2007 diende ze opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet en dezelfde dag meldde ze zich met de Heer X. bij de gemeente X teneinde een huwelijksaangifte te doen. Hiervoor legde verzoekster een paspoort voor waaruit blijkt dat ze niet X heette doch X. De Procureur des Konings van Dendermonde besliste een onderzoek naar schijnhuwelijk op te starten.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 8 mei 2007 de aanvraag tot machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing werd haar op 22 mei 2007 ter kennis gebracht. Eveneens op 22 mei 2007 werd haar een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in zijn nota een exceptie van niet-ontvankelijkheid op omdat het verzoekschrift niet de nationaliteit van verzoekster vermeldt. Hij stelt immers dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid, de bepalingen zoals vermeld in artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet moet bevatten en dat de vermelding van de nationaliteit één van deze bepalingen is.

De Raad wijst er echter op dat de op straffe van nietigheid voorgeschreven vermeldingen van een verzoekschrift er dienen voor te zorgen dat de procesgang op een vlotte wijze gebeurt. Dit maakt dat sommige van deze vermeldingen gelet op het doel ervan soepel geïnterpreteerd kunnen worden in die zin dat de minste miskenning of verzuim niet tot de nietigheid van het beroep moet leiden en dat het dus relatieve nietigheden betreffen en geen absolute.

In casu oordeelt de Raad dat de bepalingen van artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet zijn ingevoerd om haar, alsook de andere partijen in het geding, de nodige informatie te verstrekken om het beroep te kunnen behandelen.

Met betrekking tot het ontbreken van de vermelding van de nationaliteit, stelt de Raad vast dat het verzoekschrift duidelijk de identiteit van verzoekster vermeldt en dat het verzoekschrift is vergezeld van de bestreden beslissing waarin de nationaliteit van verzoekster wel is aangeduid. De verweerder beschikte aldus over deze informatie hetgeen ook duidelijk blijkt uit de nota waarin hij het als volgt stelt: "*Verzoekster is van Nigeriaanse nationaliteit, geboren te Benin City (Edo State Nigeria) op 15-06-1984.*" Het is dus duidelijk dat het doel van de norm, namelijk de nodige informatie aan de partijen en de Raad verschaffen in casu werd bereikt.

De opgeworpen exceptie wordt dan ook verworpen.

3. Over de grond van de zaak.

3.1. Op 27 maart 2007 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 8 mei 2007 dat de aanvraag onontvankelijk is. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

"De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene zich wil integreren is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 30/06/2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk ongeveer een half jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in de "Omzendbrief betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoning in het kader van een duurzame relatie" dd. 30/09/1997 (verschenen in het Belgisch Staatsblad op 14/11/1997).

De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van zijn cliënte geregulariseerd dient te worden omdat haar situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van Afghaanse asielzoekers en aan het dossier van de heer X. Het is aan de verzoeker om de compatibiliteit aan te tonen tussen zijn eigen situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degenen waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een regularisatie van hun verblijf hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een regularisatie van het verblijf van de betrokkene met zich mee, noch vormt dit feit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt.

Voorts wordt de vermeende schending van art. 8 EVRM aangehaald. De terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen staat echter niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een persoonlijke levenssfeer. De verplichting om terug te keren betreft immers slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Artikel 8, 2de lid van het EVRM bepaalt overigens dat een ingrijpen in het familieleven wel toegestaan is wanneer dit bij wet (in casu de vreemdelingenwet) voorzien is en in een democratische samenleving vereist is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten (illegaal verblijf, in casu van bijna twee jaar, is een strafbaar feit), de bescherming van

de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen."

3.2. De minister van Binnenlandse zaken geeft een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 mei 2007. De motieven luiden als volgt:

"(...)

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art. 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, al. 1, 2° van de wet van 15/12/1980).m

De betrokkene werd niet erkend als vluchteling (art. 77 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981).

"(...)".

Dit is de tweede bestreden beslissing.

3.3. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het motiveringsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.4. Verzoekster voert dus een schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet aan, waarbij de Raad dienst vast te stellen dat verzoekster waarschijnlijk artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet bedoelt. Verzoekster stelt dat gelet op haar nakende huwelijk zij in het kader van gezinshereniging gerechtigd zou zijn om in België te verblijven.

Artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke dienst of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Artikel 9, derde lid, bepaalt dat in buitengewone omstandigheden het hem wordt toegestaan die aanvraag te richten tot de burgermeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen echter niet worden verward met de argumenten die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St., nr. 167.847, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar aanvraag geen buitengewone omstandigheid aanhaalt. Verzoekster verwijst enkel naar andere dossiers waarbij er volgens haar ook geen buitengewone omstandigheden dienden aangetoond te worden.

De Raad stelt vast dat dit om loutere beweringen gaat die op geen enkele manier door enig begin van bewijs worden aangetoond. Bovendien beoordeelt de verweerder elk individueel geval afzonderlijk zodat een simpele verwijzing naar andere zaken niet volstaat. In zoverre de beoordeling van de zaak door de minister van Binnenlandse Zaken wordt bekritiseerd kan het middel niet in aanmerking worden genomen. Het komt immers de Raad niet toe deze beoordeling in het kader van een schorsings- en annulatieprocedure over te doen.

Verzoekster maakt dus niet aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

3.5. Ook wordt door verzoekster de schending ingeroepen van de motiveringsplicht. Uit de vage bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster meent dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is noch in rechte noch in feite. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster valt dus uiteen in twee delen namelijk de formele en de materiële motiveringsplicht.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissing is formeel met redenen omkleed. Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Zij heeft dan ook geen belang bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht. De toetsing van de formele motiveringsplicht houdt in beginsel niet de beoordeling in van de inhoud van de motieven.

In de mate waarin verzoekster de materiële motiveringsplicht geschonden acht, slaagt zij er niet in aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de verweerder niet correct zijn. Ze geeft zelfs in haar verzoekschrift toe dat ze niet voldoet aan de voorwaarden die werden opgelegd in de omzendbrief betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoning in het kader van een duurzame relatie van 30 september 1997 (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 14 november 1997). Ze slaagt er bovendien niet in aan te tonen dat de gevolgtrekkingen die de verweerder daaruit afleidt kennelijk onredelijk zijn. Een verder onderzoek naar het middel zou de Raad verplichten de feitelijke toedracht van de aanvraag te beoordelen wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid. Wanneer de Raad een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij immers niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststellingen van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die daarmee onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat de feiten niet op behoorlijke wijze werden vastgesteld en evenmin dat de motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de verweerder maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

De Raad stelt vast dat, waar door de verzoekster een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel voor de minister van Binnenlandse Zaken de verplichting inhoudt zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De verzoekster maakt evenwel in het licht van voormeld betoog niet duidelijk hoe in casu van een schending van dit beginsel van behoorlijk bestuur sprake kan zijn.

Het middel is niet gegrond.

3.6. Vermits de Raad oordeelt dat verzoekster geen middel heeft aangevoerd dat tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden, is er grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 20 september 2007 door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS.

J. BIEBAUT.